

OTPOČINITE MALO

16. nedjelja kroz godinu, B

Jedan umirovljeni biskup pripovijeda zgodu iz svog župničkog života. Došao mu čovjek iz susjedne župe sa zaprežnim kolima: trebalo je ići bolesniku, jer kolege župnika nije bilo doma. U tom slučaju nema pogovora. Spremio se, uzeo Svetoostajstvo i sjeo u kola. Međutim, konj je išao napadno sporo, a čovjek ga nije požurivao. Župnik, već pomalo iziritiran, kaže mu da malo brže potjera, a čovjek mirno uzvratil: „Samo tako, i nikako drugačije, i tamo i natrag...“ I objasni da je konj bolestan, da ga je to jutro „digao“ i pošao po svećenika, jer to svoje bolesnom prijatelju još prije bio obećao. Razdaljinu između ta dva sela on treba proći četiri puta. Kad bi tako bolesnog konja gonio, konj bi zacijelo uginuo.

Tako je to s konjima. Osjetljivi su. Čovjek seljak, kojega se doista ne može optužiti za ljenčarenje znao je mudrosloviti kako valja konja zimi dobro hraniti, misli li ga na proljeće u plug upregnuti i orati. I luk previše napet puca, veli druga poslovice. A mi ljudi? Mi naglašavamo kako imamo strašno puno posla i kako nemamo vremena. Tako npr. za naše današnje uši lijevo zvuči kad se neki političar hvali (ili kad ga hvale) kako puno radi, čak i preko 18 sati na dan. Jer, eto, ništa mu nije na pameti nego samo dobrobit ove zemlje i ovoga naroda. Rad i samo rad, naglašavalo se u prošlom sustavu, ali i danas je to rado prihvaćena krilatica. Tako se i u Crkvi, u životopisima svetaca rado naglašava kako su pojedini sveci radili i samo radili na dobrobit duša, te da bi na upozorenje o potrebi odmora samo blago uzvratili kako će se „odmarati u nebu“. Što je to odmor? Je li to ljenčarenje? Koju ulogu ima u našem životu? Evo što o tome veli Isus.

Apostoli su se vratili iz naporne službe. Išli su dvojica po dvojica, navješćivali evanđelje, liječili bolesnike. Puni su dojmova. Imali su uspjeha. Oduševljeni su. Netko bi odmah pomislio kako se željezo kuje dok je vruće: sad dok su apostoli „ušli u posao“ treba odmah nastaviti s propovijedanjem, širiti radosnu vijest u Palestini i pripravljeni teren za vanjske misije. Neće se valjda odmarati odmah poslije prvog zadatka...

Isus drugačije postupao. Nakon što su apostoli puni oduševljenja iznijeli svoje dojmove, on im veli: „Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto, i otpočinite malo.“ Događalo se naime, veli evanđelista Marko, da je toliko mnoštvo svijeta dolazilo i odlazilo, da nisu imali kada ni jesti. No s druge strane Isus ni narod nije ostavio nezbrinutim. Već nakon kratkog vremena poučavao ih je mnogo čemu, jer su bili kao ovce bez pastira.

Isus veli: „Otpočinite malo“. Potreban je predah da bi čovjek mogao dalje nastaviti. Ne može čovjek neprestano raditi. Neumjerenost u radu donosi protuučinak: čovjek se zasiti, zamori, iscrpi, i onda tek ne može ništa raditi. Valja se podsjetiti kako Sveto pismo naglašava sedmi dan, Dan Gospodnji, kada treba počivati, jer je i Bog toga dana „počinuo od sveg djela svojega“. Odmor i počinak nas čine sposobnima za daljnji rad, ali što je još važnije, podsjeća nas da od Boga sve dolazi, te da on daje da „usprije djelo naših ruku“. Veoma je važno da to i poglavari uoče. Radom hvalim Stvoritelja, koji me čini sustvoriteljem, a odmorom hvalim Gospodara po kojem jest sve što god postoji. Zato valja znati živjeti u skladnoj izmjeni rada i odmora, rada i molitve.

Zvonko Pažin